

Korizma 2013. / 1 => Kušnja ili napast? Što, tko, gdje, zašto?

Puno puta smo sigurno čuli ili sami rekli: „Ja ću njega iskušati..., e, pa da vidimo na čemu smo!“ Na primjer: sumnjamo da nam dotični krade novac – pa ćemo mu podmetnuti, da ga stavimo na kušnju; sumnjam da mi dijete laže - pa ću istražiti stvar, ući u razgovor, 'podmetnuti' mu priliku i iskušati ga jel' zaista laže stalno ili je to bilo 'slučajno', samo jedanput. Zaključujemo lako da **kušati nešto ili nekoga = staviti na ispit, provjeru i slično.**

Nas, naravno, zanima **o čemu se radi glede kušnje**, kad počnemo govoriti o našem **odnosu s Bogom**. Kuša li Bog mene, provjerava li i On neku pozadinu, dubinu, iskrenost mog ponašanja? Stvar se još više zakomplicira kad tu spomenemo **napast** i osobu **đavla** ili **sotone**. Što je kušnja, što je napast? Tko kuša (ako kuša), tko napastuje (ako napastuje)? Radi li se samo o kušnji i napastima u vjerovanj ili je riječ o kušnjama kroz nevolju, bolest, nesreću? I na kraju – zašto uopće kušnja?

Odgovore želimo pogledati, naravno, u Svetom Pismu i to ponajprije u Starom Zavjetu, da bismo zatim u Novom Zavjetu zaključili i odgovorili s Isusom, Spasiteljem, Mesijom, Kristom koji je i sam bio kušan i napastovan od sotone.

U Starom Zavjetu sve je započelo izabranjem Izraela i obećanjem da će postati izabrani Božji narod, koji će imati *poslanje* drugim narodima svjedočiti i naviještati da je Bog jedan, jedini, stvoritelj i svedržitelj. Ta svijest Izraelskog naroda morat će se pročistiti. Kako? Kroz kušnju njihove vjere, ljubavi i nade!!!

- **Kušnja vjere.** Čovjek se uvijek može opredijeliti za ili protiv nečega, jer mu je Bog darovao jedan dar koji mu ne želi oduzeti ni ograničavati – dar slobode. Da bi Bog mogao svoje obećanje čovjeku ispuniti, nužno je da čovjek s *povjerenjem (vjerom)* to Božje obećanje ozbiljno prihvati i da mu povjeruje. Starozavjetni praoci vjere morali su proći takav put kušnje vjere i povjerenja u Božja obećanja, u Njegovu riječ: Abraham, Josip, Mojsije, Jošua... Baš takvu kušnju i potvrdu svojeg slobodnog povjerenja i vjere u Boga morao je pred Bogom pokazati starozavjetni Izraelski narod.
- **Kušnja ljubavi.** Kad su Izraelci „položili ispit“ u kušnji vjere, slijedio je „ispit“ ljubavi. Jer Bog ne želi samo čovjekovu razumsku vjeru, nego i njegove osjećaje, njegovo srce, tj. njegovu ljubav. Jer ljubav ne poznaje licemjerja, podvojenosti: sad bi malo jedno, pa malo drugo. Baš zbog toga Bog u SZ po svetim piscima sebe često naziva – Bog ljubomorni. Tu sad dolazi jasno na vidjelo povezanost kušnje ljubavi i vjere u Boga u odnosu na idolopoklonstva u SZ.
- **Kušnja nade.** Radi se o kušnji ili raznim kušnjama koje je prolazio Izraelski narod, a danas ih prolazimo mi. Riječ je o svim ovim 'kušnjama vjere i ljubavi' prije spomenutim, koje kao da se **ulijevaju** u tzv. kušnju nade, koja je vezana uz **dolazak Mesije**. Dakle, život vjere i vjernika u svijetu, život u tom periodu čekanja Mesije uvijek je u opasnosti, u kušnji da **postane previše svjetovan**, posvjetovnjačen i tada jednostavno neće moći **prepoznati Mesiju** kada dođe. Bilo da se sada radi o Izraelcima koji još uvijek čekaju, bilo da se radi o nama kršćanima koji čekamo onaj konačni, zadnji dolazak Mesije, Isusa, Spasitelja u Kraljevstvu nebeskom.
- **Zaključak** ovog starozavjetnog hoda kroz stvarnost kušnje završavamo nužno spominjenjem nečega ili nekoga koji je spomenut već na prvim stranicama Biblije kao sudionik, a to je Zli, Zavodnik, Lažac, Sotona. Istog sudionika u ovom 'procesu' - kušnja <=> napast - spominje još bolje i detaljnije knjiga o Jobu u prvom i drugom poglavlju. Svakako ih je dobro pročitati.

Kad pročitamo ova dva poglavlja iz Jobove knjige, dolazimo do sve jasnijeg odgovora na sva naša pitanja postavljena na početku: napast je nešto više nego kušnja. **Kušnja je ono što dopušta, možda bolje rečeno, želi Bog kako bi moja osobna odluka u slobodi bila potvrda odluke za ljubav, za istinu, za slobodu, a napast ocrtava ono stanje koje dolazi već nakon što sam se u slobodi prije odlučio ili popustio đavlovim ponudama neistine ili poluistine, njegovim ponudama neljubavi ili ponudama neslobode.**

Mislim da je tu jasno zašto svi evanđelisti, dok opisuju ovaj Isusov susret s đavлом u pustinji, ne govore da ga je đavao napastovao nego pišu da ga je kušao. Zato se mirno može reći da vjernici u svakoj kušnji koju osjećaju da dolazi ili je tu, **vide priliku da zapravo razotkriju zavodnika** koji čeka i vrebao hoću li popustiti u kušnji i prijeći u drugi 'level' – u područje napastovanja.

Iz svega rečenoga želimo zaokružiti s nekoliko konkretnih pouka:

1. **Normalno je** da Isusov vjernik i član Njegove Crkve **bude kušan**. A te kušnje, zapamtimo – **sve** kušnje, u **svojoj dubini** kreću najprije do kušnje **vjere**. Vjerujem li / imam li povjerenja u obećanja koja je Bog izrekao u Svetom Pismu za svakoga od nas, za mene?
=> U trenucima sumnje ili u kušnji **vjere**, ponavljaj samome sebi glasno: „Vjerujem ti, Bože, pomoz mi mojoj nevjeri!“ Jer => baš zato što vjerujem, vidim koliko dobra primam od ljudi, a isto tako želim dobro ljudima činiti u **djelima milosrđa**.
2. Kad u našem duhovnom hodu prema Kraljevstvu nebeskom dođemo do dionice puta gdje će nam nedostajati pouzdanja i **nade**, sjetimo se da mirno **možemo reći samome sebi**: „Isuse, ja se uzdam u te!“
Jer nemamo posla s nekim dalekim, apstraktnim bogom, nego **s Bogom živim**, Bogom koji je **osoba** i koji će kao takav doći i uvesti me u obećano Kraljevstvo.
Zato to Kraljevstvo i u ovoj Korizmi želimo čekati **u molitvi** i molitvenom zajedništvu s njime.
3. Isus je na križu i kroz kušnje u pustinji pokazao **da napasnik može biti pobijeđen** i da nema zadnju riječ. **Kad moja ljubav prema Bogu, moje uzvratanje ljubavi Bogu dođe na kušnju, na potvrdu - kako pobijediti?**
=> U trenucima kad se pitamo – Bože, gdje si?, i kad osjećamo da mu ne vraćamo ljubav kao odgovor na njegovu ljubav, tad činimo sljedeće: zastanimo i u istom času pronađimo barem tri najobičnije stvari u kojima vidimo Božju **pažnju ljubavi** u svom životu, **te mu recimo hvala**.
Sjetimo se toga svaki puta kad u Korizmi budemo **čitali Sveto Pismo**, riječ Božju.

Ne zaboravimo da tema i evanđelje prve korizmene nedjelje o kušnjama i napastima nije priča za malu djecu ili sadržaj kojim želimo ispuniti naše pobožne nagovore. Gospodin nam je dao vrlo jasnu uputu i „**matricu**“ **kako zapravo funkcionira duhovna borba**.

I nemojmo misliti da badava na početku najljepše Marijine molitve – krunice, upravo ova tri zaziva molimo na prva tri zrnca: umnoži nam vjeru, učvrsti nam ufanje, usavrši nam ljubav. **Sjetimo se toga kod korizmenih naših krunica, i molimo da kušnje ne prerastu u napast**.

Ako pak mislimo da napasti nemamo, da su kušnje u našem životu već stvar prošlosti, jer mi smo se, kao, već jasno opredijelili za Krista, neka nas, možda, malo 'prozove' završna priča.

Neki je crnac pratio svog bijelog gospodara u lovu na patke. Budući da je bio je kršćanin, razgovarali su često o vjerskim temama. Jednom reče bijeli čovjek: ne razumijem zašto uvijek govoriš o grijehu, kušnjama i đavlovim napastima. Ja to uopće ne osjećam. Mene đavao još nikad nije napastovao.

Na to crnac odgovori:

Čekaj da ti protumačim kako ja to vidim. Kad smo u lovu na patke, ti pucaš u njih u zraku. Neke padaju smrtno pogođene. Te ostavljam. One pak koje si samo nastrijelio nastoje se spasiti. Za njima ja trčim s dugačkom motkom u ruci i dokrajčim ih.

Ti si nalik patki koju je đavao smrtno pogodio. Zato te ostavlja na miru. On zna da si njegov. Ja sam pak nastrijeljena patka koja se želi spasiti. Zato je đavao često za mojim petama želeći me dohvatiti dokrajčiti.